

СВІТЛАНА КУЗЬМЕНКО
БІЛІ ГОЛУБИ
поезії

Св. Кузьменко

СВІТЛАНА КУЗЬМЕНКО

Б І Л І Г О Л У Б И

поезії

Світлана Кузьменко

САМВИДАВ

Торонто

автора

1998

diasporiana.org.ua

ЛЕГЕНДА ПРО НЕВМИРУЩИЙ ДУБ

Україні

Є легенд багато. Їх творили люди,
Щоб їм легше стало крізь життя іти.
Із легенд герої - символами людям:
Теміні і світла, зла і доброти.

І жила легенда про одну країну,
Де сильніший слабших прирікав на зруб,
Де неправда правді ніж точила в спину,
Ріс іспоковвіку невмирущий дуб.

Вік його рубали, корчували корінь...
Та коли у край той загостить весна,
Пнялися з коріння паростки угору,
Оживала в дубі пам'ять-давнина.

Кріпли древа плечі, зір стремів до сонця,
Лист у його кроні з вітром гомонів
Про землі своєї вірних оборонців -
Із прадавніх, давніх і недавніх днів.

Як летів той гомін світом добрим людям,
У борні за правду - їхній дух міцнів.
А усі вже знали - край тобі вічно буде,
Що родити може отаких дубів.

БІЛІ ГОЛУБИ

Світ настав, мов із предиких снів,
Коли змішали з волею сваволю.
А я дивлюсь на голубів
І світло заздрю голубиній долі.

Вгорі гучне вороння далебі
Крильми пречорними закрити хоче небо.
Та доки є ви, білі голуби,
Я знаю, теміні боятися не треба.

ПРО ІДЕАЛ

Називаєш - святим.
І досі - чекаєш.
А туга твої за тим,
Чого і назви не знаєш.

Воно із мрії твоєї.
Звідкільсь до неї прийшло -
Іще більш поріднити з нею.
А реально ніколи його не було.

. . .

Коли шукаю із дитинства споминів -
До пам'яті спускаюся глибин
І ранок бачу, тишею наповнений,
У найсвітліший спомин цей один:

Така дзвінка, солодка рання тиша,
Краєчок неба у моїм вікні
І гілка яблуні - що ледь вітрець колише -
З промінним зайчиком у спальні на стіні.

. . .

Буває, неспокій лине
Звідусіль. Аж темніє тиша.
І раптом - голос людини,
Від якого стає світліше:

Слово, одне, єдине.
Та знаєш - тільки для тебе.
По цілому світі людині
Слова такого треба.

ЛЕБЕДИНА ЛЮБОВ

На озері, спокоєм повним ущерть,
Пара лебедів плавала мирно і тихо.
Білий лебідь об камінь розбився на смерть,
Як шуліка вхопив лебедиху.

Щоб ніколи ніхто не забув ніде:
6 на світі любов, як і пісня остання,
єдина, -

Символом вірності у людей
Стала любов лебедина.

ПЕРЕВТІЛЕННЯ

Прокричав цілу ніч затривожений птах
Якоюсь журбою.
Чи то плакався він, чи то скаржився так,
Біля берега, над водою.

Як уранці взяло сонце день у свій бран -
З мого світлого, бачу, віконця -
Птах утих. А з-над озера сивий туман
Піднімався у ранковому сонці.

ЛЮДИ

Різні люди. Людські долі різні.
Кожна з них комусь дорога провідна.
І приходить людям рано-пізно,
Що вітчизна в кожного одна:

Звідкіля походять їхні предки,
Звідки корінь - в їхній родовід.
А по світі часто вже не легко
Розпізнати - звідки його рід.

ВЕЛИКІ

перечитуючи Шевченка
і Франка

Не старіються твори великих поетів,
Не вмирають думки геніяльних людей
Про життя у житті, де упадки і злети
У стремлінні до вічних високих ідей.

Їхні твори, немов би про все їхнєчасне -
Про тоді їх сучасний навколишній світ.
А, здається, воно - про тепер, про сучасне.
А з тих пір проминуло багато вже літ.

Л. Ч.

"Держава не твориться в будучині,
Держава будується нині"

Олег Ольжич

До ясної мети, із ясними очима, -
Це вони найдорожче приносили в дар:
Скільки їх - молодих, запальних, одержимих -
Мужньо склало життя на Вітчизни вівтар

У їх вірі: "Держава будується нині".
Через нині в майбутнє розвівається мла,
Щоб настало світліш покоління за ними
І ввіки і віки - Україна жила.

Б. Л.

ЦВІЛА ВЕСНА

Цвіла весна. Каштани і бузок
За перше місце тихо зводили баталії.
А у Борисполі мене з усіх квіток
Зустріли ніжним усміхом конвалії.

Я кожній квітці віддаю хвалу,
А спільну - розділяю, хоч потрошки,
Бо кожну квітку здавна я люблю.
Зустріти в Києві мене прийшли волошки.

ВИБРАНІ

По життєвих дорогах завжди.
Стільки йде нереклямних отих
На голготу - за правду.
Скільки їх! Скільки їх!

Вибирають - самі - ці дороги,
Споконвічно, у кожній з епох,
У їх вірі у справжнього Бога.
Імена їхні знає лиш Бог.

ЧАС

.....
.....
З ними юність, з ними врода,
З ними часу океан.

Їхній шлях іде на обрій.
Дім - веселий корабель.
Ждять нас очі, любі й добрі,
Із-за тридев'ять земель.

Море пиниться і грає.
Бийте хвили: ще! міцніш!
Не спиняйтесь, небокраї,
Не принось їм, вітре, тиш!

І, здалось, недовго хвили
Їх носили по світах,
А вже очі потьмянілі
В рідний край шукали шлях.

Ось уже і рідна пристань,
Рідний обрис їх землі.
Та не чути більш іскристий
Давній сміх на кораблі.

І зближається до ночі.
І давно вже їх не ждуть.
Інші лица, інші очі
Проводжають інших в путь.

СТАРИЙ ЕМІГРАНТ

Пропливали роки життєвою дорогою.
Все чекалося ніби на справжнє щось.
Допливли вже й до краю дороги довгої,
А він все ще чекав і чекав чогось.

Повідходили друзі-ровесники в засвіти.
Пізня осінь у нього, за нею - зима.
А воно замість того, щоб якось покращати,
Сталось так, що й душі відвести з ким нема.

Не приходить ніхто поділитись розмовою
Про те спільне, що час їм на пам'ять лишав.
Розмовляють онуки нерідною мовою.
Від чужого навколо - втомилась душа.

У РИТМІ КАРІБСЬКОГО МОРЯ

Аквамаринове небо південне -
Інакше від неб, що я знаю, усіх -
Так низько до моря: краса небуденна
Віками голубить людей тут своїх -

Смуглявих чорнявців, ізвіку-ізроду.
В ритмічному танці, як юність, легкі,
Під звук тулумбасів, на лоні природи
Танцюють-співають чорнявці стрункі,

Як море вдаряє у берег ритмічно.
Вітрами похилені пальми при нім...
Усе - що навколо, здавалось, навічно
З'єдналось у ритмі величнім одним.

НЬЮ-ЙОРК

Театри, музеї, Бродвей,
П'яте Евеню, славні школи,
Гуркотливий, страшний Сабвей -
Проїдь - не забудеш ніколи.

І Перша, Друга, може, й Третя вулиця,
Де люди мешкають під ковдрами на вулиці.
Коли в переліку немає ще чогось...
У підсумку: усе найгірше і найкраще в світі
У місті цім переплелось.

КИЇВУ

Як тебе не любити,
Києве мій!

Дмитро Луценко.

Ти для мене ясною зорею зорів.
Був утіленням сили і величі Ти.
Я до Тебе прийшла із заморських країв -
Не могла не прийти.

Дивлюся у ясне обличчя Твоє
І чую, що серце забрав Ти моє.
І відлунював хтось у душі моїй:
"Як Тебе не любити, Києве мій!"

КИЇВСЬКА ЛЮБОВ

Простягає до неба місто
Куполами своїх церков,
Щиросердно, світло, врочисто
Із землі неземну любов.

Зі святинь, що творили з любов'ю,
За яку проливалася кров.
І вони святилися кров'ю,
Щоб жила на землі любов.

Я підношу серце до неба
У красі молитовній оцій,
У любові, мій Боже, до Тебе,
Світе мій, Світе мій!

НА АСКОЛЬДОВІЙ МОГИЛІ

Я прийшла поклонитись історії краю свого.
У цій тиші врочистій і зелені буйно весняній.
Вачу долю близького далекого мого,
І, маленька частинка його, вже давно тут
ніким нечекана.

Як у пам'яті з рідним еднаюсь душею -
Знаю доля моя вже на другій півкулі землі -
У любові до світу, весни і до пари своєї
Заливаються трелями в зелені поруч молоді
солов'ї.

• • •

Давно звідси я...
Тут коріння моє...

Що цей день принесе
на дорогах моїх -
річ у думці веду із собою...

... і тому, що на світі
відносно все -
я ж так легко могла
бути кожним із них,
а вони - стати мною.

ПРО ПЕРЕБУДОВУ

У світ усі відкрилися віконця:
Що хочеш тільки - в них і подавай.
Та хоч у всіх на світі спільне сонце,
У кожного - єдиний рідний край.

І в кожному - своє щось, неповторне, -
Куди не гляну я, не подивлюсь -
Якоюсь чужиною неспотворене,
Як і у суті - Україна-Русь.

. . .

Спитався хлопчина туристів-батьків -
Ходив до четвертої класи у школі -
Чи справді до щастя людям оцим
Потрібно тепер Кока-Кола?

І батьки відказали: Може, - так, може - й ні -
Люди ж певно нічого не знають ніколи.
А хлопчина: А як зароблятимуть гроші свої
Люди ці на чуже Кока-Кола?

СИЛА

Не посади, не коштовний одяг
Надають людині силу й чар.
Кожну думку, сказану за модою,
Ще завчасно класти на віттар.

І тьмяніють діамантів брили,
І темніють скарби золоті,
Як вельможні позичають сили
У людей звичайних у житті.

МАТИ

Я та, кого на світі кличуть МАТИ
І найрідніша для дочки і сина.
За них дорожчих я не буду мати.
Дружина я - для вірного дружини.

Моє життя - любов і праця,
Не для подяк мені у нагороду.
Я - сльози людства. І я людства щастя.
Я та, що зветься - Берегиня роду.

СПАДКИ

Різні спадки лишаються людям,
Із пригадками, і без пригадок.
А в кінці, найкоштовніший буде
Для нащадка - духовий спадок.

Покоління, що йде за тобою,
Залишалися б знову і знову, -
Не скарби нуклеарної зброї, -
Естафети, з добром любови.

ДРУЗІ

Кажуть, друг приходить у нещасті
Пожаліти бідолах.
А справжніший - у твоєму щасті
У його очах.

Завжди з ним ясніш і більш надійно -
Та й не дивина:
Горе нерозділене подвійне,
Радість же - сумна.

. . .

Я так боюся співчуття.
Від нього я слабію дуже.
Мені потрібна віра у життя,
А перш за все - у себе, друже.

Про себе мовлю я у множині.
У множині звертаюся до тебе:
Коли ти друг - не співчувай мені,
А поможи повірити у себе.

ЄДИНОМУ

Коли кривда болить
І немає нікого -
Розказати кому про свій біль,
Я шукала до Тебе, Єдиний, дорогу,
А її не було нізвідкіль.

Пізнавала Тебе ув очах прохожих -
Та були марні пошуки всі.
Я шукала до Тебе дорогу, мій Боже,
А Ти був у моїй душі.

. . .

Пообідній літній день
У мелодії пісень,
Незвичайних, неземних.
Благодать пливе у них.

І немов на світ увесь
Ллється сонце із небес
Із відерця золотого,
Від самісінького Бога.

ЛЕГЕНДА ПРО НАДІЮ

Між дерев субтропічних,
Дивних квітів і трав,
Недалеко від моря
Диво-замок стояв.
Його звів, говорили,
Чудний чоловік.
Він його будував
Свій цілісний вік.
Він прибув - із-за моря
Звести собі дім,
Щоб з коханою потім
Прожити у нім.
Із тією, що вдома
Він юним обрав,
На яку все життя тут,
За морем, чекав.

На порожній землі
Посадив пишний сад.
Де він руку приклав -
Усьому став там лад.
Він до каменя камінь
Любов'ю складав,
Як єдиній своїй
Пишний дім будував.

А щоб люба жила
Між їй гідних окрас,
Навезли йому люди
Коштовних прикрас
Із близьких і далеких
Заморських країн.
Їм ціни і приблизно
Не склав ні один.
Бож хіба оцінити
Може хтось чийсь кров,

Як і віру, надію,
А з ними - й любов.

Із якого не глянула б
Миля вікна -
Цілий вік подивляла б
Сад тропічний вона.
І коли б він мав силу,
Коли б він умів,
Він би й небо коханій
Своїй прихилив.
А тому, що уміння
Такого не мав -
Їй на березі моря
Палац будував
І все кликав її
У листах: приїжджай!
А вона: іще трошки
Мене почекай.
І навчивсь він багато
Уміння і мов,
Як чекав і чекав
На єдину любов
І все кликав її:
Приїжджай, приїжджай!
А вона: іще трошки
Мене почекай.

Вже давно поза ним
Стали роки весни.
Літо й осінь прийшли
Й непомітно пішли.
На деревах останні
Осінні листи...
І тоді написала кохана:
Не жди...

Після того вона
Вже йому не писала.
Говорили йому -
З іншим долю зв'язала.
І ледачим, казали,
Її був обранець,
А до того - піяк,
Ще і справжній шубравець...

Як почув цю новину
Чудний чоловік,
Вмерла в ньому надія,
До якої вже звик.
І не довго він потім
На світі прожив,
А майно все для міста
Цього залишив:
Бо у ньому найкраща
Надія жила,
Що з ним разом життя
Все його прожила.

Місто з місця надії
Зробило музей
Для місцевих й проїжджих
Через місто людей.

Вже давно чоловік той
Химерний помер,
Та легенда про нього
Живе й дотепер.

На підставі однієї з легенд
про Кораловий замок у Маямі,
Флориді.

ЗМІСТ

Легенда про невмирущий дуб	1
Білі голуби	2
Коли шукаю із дитинства споминів	3
Про ідеал	4
Буває, неспокій лине	5
Лебедина любов	6
Перевтілення	7
Люди	8
Великі	9
До ясної мети	10
Цвіла весна	11
Вибрані	12
Час	13
Старий емігрант	14
У ритмі Карібського моря	15
Нью-Йорк	16
Києву	17
Київська любов	18
На Аскольдовій могилі	19
Давно звідси я	19

Про перебудову	20
Спитався хлопчина	20
Сила	21
Мати	21
Спадки	22
Друзі	23
Я так боюся співчуття	23
Єдиному	24
Пообідній літній день	24
Легенда про надію	25
	27